

## Demokrasi Tramvayı ile Son Durağa mı Gelindi?

İçeriği Yazan: [Mehmet ÇAĞIRICI](#) [1] Zaman: Çar, 19/12/2012 - 17:01

**"Demokrasi bir tramvaydır. Gideceğiniz yere kadar gider orada inersiniz."** demişti bir zamanlar Başbakan Erdoğan.

Başbakan Erdoğan, geçmişte sık sık yaptığı gibi, 10 senedir iktidarda olan bir partinin başkanı, yürütmenin yani hükümetin başı olarak hâlâ **"Yargı Engelinden"** bahsedebilmektedir. Oysa 12 Eylül 2010 tarihindeki referandumla halka kabul ettirdiği anayasa değişiklikleriyle neredeyse yargıyı tümüyle kendi denetimi altına almıştır. Ya yine on senedir sürekli kadrolaştığı, kendi yandaşlarını yerleştirdiği devlet bürokrasisinden hâlâ **"Bürokratik Oligarşi"** diye bahsediyor olmasına ne demeli?

Acaba Başbakan Erdoğan yeniden o eski meşhur **"Mağduriyet"** rolünü mü oynamaya çalışıyor? Yoksa kendisine o kadar büyük bir öz güven gelmiş ki artık her şeye **tek başına** karar vermeyi kafasına mı koymuş, gerçekten **anayasal bir Sultan** mı olmak istiyor?

Bu noktada insan, ister istemez Başbakan Erdoğan'ın "Demokrasi" anlayışına bir göz atma ihtiyacını duyuyor. **"Demokrasi bir tramvaydır. Gideceğiniz yere kadar gider orada inersiniz."** dediğine göre Başbakan, acaba onun da içinde olduğu, onun yardımıyla başa geldiği Demokrasi Tramvayı son durağına mı geldi? Başbakan artık "Demokrasi" tramvayından inmek mi istiyor? Gibi bir dizi soru insanın kafasını kurcalıyor.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan 'Konya Ekonomi Ödülleri 2012' töreninde yaptığı konuşmada **"Yav işte 326 milletvekiliniz var hala mı bahane?" diyorlar. Ama işte bu kuvvetler ayrılığı denen var ya... O önünüze gelip engel olarak dikiliyor"** dedi.

Demokratik bir rejimde **hukukun üstünlüğü** demek, halk adına halkın güvenliği ve özgürlüğünü korumak için hükümetin **keyfi değil**, kontrol edilebilir bir biçimde yazılı metinler halindeki hükümlerden oluşan **yasalara uygun** olarak yönetmesi demektir. Peki, yöneticilerin bu yazılı metinlerden oluşan yasalara uygun davranıp davranmadıklarını kim denetleyecek? Elbette **Yargı!** Ancak **yargı** bu demokratik denetleme görevini lâyıkıyla yerine getirebilmesi için yürütmeden **bağımsız ve tarafsız olmalıdır!**

Öte yandan, bir başbakan ne kadar zeki, bilgili ve deneyimli olursa olsun; gerçek bir halk demokrasisinde **"siyasi irade"** aşağıdan yukarıya doğru, yani belli konularda oluşan halk iradesinin siyasi sorumlulara, meclise ve hükümete yansıtılması biçiminde işler. Ancak bütün tarihi deneyimler göstermiştir ki, despot veya bir dikta rejiminde bu süreç tam tersine dönmüştür. Diktatörün veya yönetimdeki azınlığın(oligarşinin) siyasi iradesi zorla, yani iktidar gücü kullanılarak halka dayatılır. Siyasi iradesini dayatan bu iktidardaki azınlık halkın çoğunluğu tarafından seçilse bile bu durum böyledir!

**"Kuvvetler Ayrılığı"** demokrasinin en temel ilkelerinden birisidir; olmazsa olmaz bir ögesidir. Bu ilkeye göre devlet yasama, yürütme ve yargı olmak üzere üç temel siyasi güç merkezine ayrılır. Bu ilkenin ana amacı, devlet gücünün tek elde toplanmasının, dolayısı ile **iktidar gücünün kötüye kullanılmasının önlenmesidir**. "Kuvvetler Ayrılığı" ilkesi bilerek ve isteyerek, özellikle yasama ve yürütme bakımından **siyasi iktidarı denetler ve faaliyetlerini sınırlar!** Çünkü sınır tanımayan, denetlenmeyen bir siyasi iktidar giderek demokrasinin temel işlevi olan halkın mal ve can güvenliğini ve özgürlüklerini koruma yerine, onları tahrip eder. Demokrasiyle ilgili hemen hemen bütün toplumların tarihsel deneyimleri bu sonucu doğrulamaktadır.

AKP'nin iktidar olduğu, R.T. Erdoğan'ın Başbakan olduğu günümüz Türkiye'sinde Ergenekon, Balyoz ve benzeri davalarda yaşanan hukuksuzluklar da ne yazık ki bu savı doğrulamaktadır. Sadece bu

davalarda 4 seneyi aşan uzun tutukluluk süreleri birer **haksızlık ve özgürlük gaspı** olarak ortadadır. Bunun yanında yine hukuki olmayan davalarla fikir özgürlüğü çerçevesinde sadece protesto ifade eden veya iktidarı eleştiren yazılar yazan onlarca gazetecinin ve yüzlerce yükseköğrenim gençliğinin hapislerde tutulmaları da Başbakan Erdoğan'ın ne denli demokrasi dostu olduğunu göstermesi bakımından **ibretlik** ve fakat **trajik** örneklerdir.

Esasında 12 Eylül 1980 askeri faşist darbeden sonra ülkemiz demokrasisinde, bazı Anayasa Mahkemesi ve Danıştay kararları dışında, kuvvetler ayrılığı ilkesi hemen hemen hiç uygulanmamıştır denebilir. Çünkü 12 Eylül 1980 sonrası çıkarılan antidemokratik **Siyasi partiler ve Seçim yasası** nedeniyle zaten yasama organı olan meclis yürütmenin, daha doğrusu onun önde gelen başı olan Başbakanın denetimindedir. Bugün 10 yıllık AKP iktidarında 1 Mart 2003 tarihindeki tezkere dışında mecliste hiçbir AKP milletvekili Başbakan R.T. Erdoğan'ın siyasi iradesine karşı çıkamamıştır.

Ancak 12 Eylül 1980 sonrası **sadece yüksek mahkemeler** (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay ve Sayıştay) yasama ve yürütmeyi denetleyebilmişler, fakat bu mahkemeler de 2010 yılının yine bir kara **12 Eylül'** ünde yürütmenin etkisi altına alınmıştır. Başbakan Erdoğan artık siyasi uygulamalarında, yasa yapmada nerdeyse **denetim dışıdır**.

12 Eylül 1980 faşist askeri darbenin mirasçısı olarak Recep Tayyip Erdoğan artık bununla da yetinmemektedir. O kuvvetler ayrılığının yasa ve anayasada da metin olarak yer almadığı dikensiz bir gül bahçesi Türkiye'yi arzu etmektedir. Recep Tayyip Erdoğan, keyfi iktidar olmakta kendisine **engel** olarak gördüğü temel demokrasi ilkesi olan **kuvvetler ayrılığını**, yeni Anayasa çalışmalarında **"Başkanlık Sistemi"** ile **daimi** olarak aşabileceğine inanmakta ve bu konuda bu yüzden ısrarla durmaktadır. Yeni anayasa yazma konuda da meclisteki muhalif partileri kendisine şimdiye kadar destek çıkmışlardır. Başkanlık Sistemi konusunda henüz değil.

İktidar baştan çıkarıcı, baş döndürücü bir güç merkezidir. İktidar demek kendi ve aile yakınlarına itibar, zenginlik ve şaşaa demektir. İçinde vatan sevgisi, insanlık sevgisi, emeğe saygı, insanlığın ilerlemesi ülküsü olmayanların, bir biçimde iktidara gelip, iktidarın bu cazibesine kapılıp bir daha iktidardan gitmemecesine orada yapışıp kalmak istediğine tarih defalarca tanık olmuştur. Bu dikta heveslisi yöneticilerin bu amaçlarını gizlemek için en büyük argümanları ise hep **"siyasi istikrar"**, **"hızlı karar alma"**, **"ekonomik ve sosyal başarı"** olmuştur.

Denetlenmeyi hiç sevmeyen, demokrasiyi kendi amacına ulaşmakta bir tramvay sayan, kendini **"Sultan"** zanneden, Büyük Ortadoğu Projesi gibi yabancı emperyalist bir projede **"Eş başkan"** olarak görev üstlenen birinin Başkanlık sisteminde "Başkan" olması demek, Türkiye'nin geleceğinin Türk usulü bir **Hitler'e** teslim edilmesi demektir. Bizim bu güzel ülkemiz bunu hak ediyor mu?

Ülkemizin elbette hızlı gelişmeye, büyümeye ve kalkınmaya büyük ihtiyacı var. Fakat ondan da çok ülkemizin uygar dünyada **başı dik, bağımsız ve onurlu** bir ulus olarak **gerçek ve sağlıklı işleyen demokratik bir yönetime** ihtiyacı var. Bence; demokrasi ve uygarlık yolunda ekonomik ve sosyal başarısızlıklar olsa bile, **illa da demokrasi** Türkiye'mizin biricik **aydınlık geleceğidir**.

Gerçek demokrasi yolumuzun önünü **M. Kemal Atatürk** ve arkadaşları açmıştır. Onu geliştirip güçlendirmek ise bugün bizim **hepimizin tarihsel görevidir!** Bu görev, en başta Recep Tayyip Erdoğan'ı hüsrana uğratarak yerine getirilecektir!

**Mehmet ÇAĞIRICI**

[mehmet.cagirici@politikadergisi.com](mailto:mehmet.cagirici@politikadergisi.com) [2]

## Yorumlar

- [İç Siyasa](#) [3]

**Kaynak URL (28/04/2024 - 19:48 tarihinde yazdırıldı):**

<https://www.politikadergisi.com/makale/demokrasi-tramvayi-ile-son-duraga-mi-gelindi>

**Bağlantılar:**

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/mehmet-cagirici>

[2] <mailto:mehmet.cagirici@politikadergisi.com>

[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>